

Hoi allemaal!

Zo, ik heb deze week toch een avontuur beleefd. Echt niet normaal. Ik ben nog steeds helemaal bibberig en onder de indruk. Ik zal vertellen wat er aan de hand was.

Afgelopen dinsdag gebeurde het.

Ik sta op het vliegveld. De zon schijnt op mijn gezicht en de wind speelt met mijn korte haar. Mijn vliegtuig, een felrode, eenmotorige machine, staat al te wachten. De kisten vol snacks en water zijn al aan boord. Dit is het moment waarop ik heb gewacht: ik vlieg solo over de oceaan. Mijn hart bonst in mijn borst, maar ik voel me kalm en vastberaden.

De vlucht begon soepel. Urenlang zag ik niets anders dan de blauwe zee onder mij en de wolken om me heen. De zon ging onder en de nacht viel. Het waren eenzame, donkere uren. De radio gaf af en toe een signaal, maar dan viel het weer weg. Het voelde alsof ik de enige persoon op de hele wereld was. Ik moest mijn weg vinden in het donker, alleen met mijn droom en mijn vliegtuig. De stormen waren niet te omzeilen, en ik voelde me een speelbal van de wind. De brandstof raakte op en mijn motor begon te sputteren. Ik wist dat ik geen kans meer had. Mijn droom was uit.

Ineens schrok ik wakker. Het was stil, en de zon scheen door de ramen van mijn slaapkamer. Ik hoorde het geluid van mijn moeder die beneden ontbijt maakte. Ik ademde diep in en voelde de opluchting door mijn hele lichaam stromen. Het was allemaal een droom geweest. De stormen, de eenzaamheid en het bonzende hart... Het was voorbij. Ik stapte uit bed, met een glimlach op mijn gezicht, en wist dat dit avontuur alleen in mijn droom had plaatsgevonden.

Vet avontuur toch? Gelukkig niet echt...

Groetjes,

Melle.